

vanou stranou jest veřejná obchodní společnost, jejímiž veřejnými společníky jsou jednak stěžovatel Julius F., jednak Bedřich H. Firma jest toliko jméno, pod kterým společníci obchod provozují a firmu znamenají (čl. 15 a 17 obch. zák.). Ačkoliv zákon i při veřejné obchodní společnosti uznává samostatné zvláštní jmění, rozdílné od soukromého jmění jednotlivých společníků, záleží podstata veřejné společnosti v tom, že jest to spolčení několika osob k provozování obchodní živnosti pod společnou firmou tím způsobem, že veškerí společníci ručí za všechny dluhy společnosti a to veškerým svým jměním, osobně a nerozdílně (čl. 85, 112 a 113 obch. zák.). Veřejní společníci jsou tedy nositeli práv a závazků společnosti, představují tuto společnost, splývají s ní a nemohou od ní býti odloučeni, když nárok žalobní uplatňován jest proti společnosti, t. j. proti veškerenstvu v ní sdružených společníků. Stěžovatel nemá tedy právního zájmu na vítězství nějaké třetí osoby, nýbrž na vítězství vlastním. Jako veřejný společník jest tudíž ve sporu veřejné obchodní společnosti stranou sporu (§ 373 odstavec třetí c. ř. s. a § 11 ex. ř.). Na této podstatě veřejné obchodní společnosti ničeho nemění ani ta okolnost, že v tomto případě oba veřejní společníci mohou společnost zastupovati jen kolektivně (čl. 86 čís. 4 obch. zák.), neboť i v takovém případě platí o nich vše, co shora bylo řečeno. Již z těchto důvodů nelze stěžovatele za vedlejšího intervenienta žalované firmy připustiti a netřeba se zabývati otázkou, zda a pokud stěžovatel má zapotřebí postavení vedlejšího intervenienta k tomu, by mohl ve sporu předsevzít procesní úkony, či zda vzhledem k předpisu Šu 14 c. ř. s. měl by již jako veřejný společník možnost takové procesní úkony předsevzít s účinností i pro druhého, ve sporu nečinného, veřejného společníka, aby odvrátil újmy od žalované společnosti a tím také od sebe.

Čís. 3643.

Zajištění daně dědické lze soudu naříditi jen za podmínek §§ 45—49 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, R I 197/23.)

Rekursní soud zrušil usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo nařízeno dědicům, by k zajištění dědické daně složili na soudě cenné papíry požívající sirotčí jistoty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Příkaz prvního soudu, by dědici zajistili dědickou daň složením 100.000 Kč v papírech, požívajících sirotčí jistoty, opírá se o mylný výklad Šu 43 pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. Tento předpis lze vykládati jen v souvislosti s ostatními předpisy, mezi které jest zařaděn, a jež jednají vesměs jen o tom, co má soudní komisař, pověřený šetřením a zápisem o oznámeném úmrtí opatřiti o penězích, skvostech, papírech a jiných movitostech zesnulého. Jsou-li dědici, jako v tomto případě, známi a způsobili, by svůj majetek sami spravovali, má jim

pozůstalost býti z pravidla ponechána v opatrování, a má býti vzat jenom zřetel na předepsané (§ 72 popl. zákona) zajištění poplatků pozůstalostních, tedy ovšem i dědické daně. Toto zajištění může se ve smyslu §u 43 nesp. pat. státi jenom způsobem, vytčeným v §§ 45 až 49 nesp. říz. Není ho tedy třeba, náleží-li do pozůstalosti nemovitost dostatečné ceny (§ 49 nesp. říz.), a patrně ani tehdy, jsou-li tu cenné papíry, peníze nebo jiný majetek uložené již u soudu, úvěrních ústavů, bank anebo jiných osob, které z povolání se zabývají uschováváním a správou cizího jmění a nesmějí je beze svolení pozůstalostního soudu vydati (§ 28 cís. nař. ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák.); jinak provede se uložením přiměřené části nalezených peněz, skvostů, cenných papírů nebo listin u soudu, zapečetěním jiných nalezených svršků, neb odevzdáním movitostí, nepřipouštějících ani soudního uschování, ani zapečetění, do správy vhodné domácí neb jiné osobě. K jiným opatřením není soud podle §u 43 nesp. říz. povinen, ale ani povolán. Mělo-li býti v tomto případě některého z přípustných opatření užito, nelze z úmrtního zápisu, sepsaného dne 13. srpna 1923 notářem jako soudním komisařem, posouditi, neboť zápis jest neúplný, neodpovídá na otázky č. 17 a 18 použitého úředního formuláře a neposkytuje proto vysvětlení o stavu a výši pozůstalostního jmění, aniž o tom, zda náleží do pozůstalosti peníze nebo cenné papíry, které by mohly býti vzaty do soudní úschovy. Jiné zajištění dědických poplatků a jmenovitě nařízení dědicům, by ze svého vlastního jmění je zajistili, nelze o citovaný zákonný předpis opřít. Nelze ho dovoditi ani z císařského nařízení ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák., jež v této příčině stanoví jen zákaz předčasného odevzdání pozůstalosti, knihovních převodů a vydání uložených částí pozůstalostního jmění, ani ze zákona o dani dědické ze dne 12. srpna 1921 čís. 337 sb. z. a n.; naopak vyhražují oba tyto zákony péči o zaplacení a zajištění dědické daně úřadům finančním, nařizující za tím účelem jich uvědomění a jich účast na soupisu inventury i jiném jednání o pozůstalostním jmění (§ 25 cís. nařízení, §§ 7 a 8 zákona o dědické dani). První soud překročil svým usnesením meze, v nichž mu zákon ukládá péči o zajištění a zaplacení dědické daně; zrušení tohoto usnesení rekursním soudem vyhovuje zjištěnému stavu věcí i zákonu.

Čís. 3644.

Výše výživného manželky odděleně žijící řídí se majetkovými poměry manželovými v celku, nikoliv pouhým hotovým jměním. Jest přihlédnouti též k vyživovací povinnosti manžela k nemanželským dětem, nikoliv však též k družce života.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 1438/23.)

Žalovaný byl železničním zřízencem a, opustiv manželku, žil ve společné domácnosti s jinou ženou, s níž měl tři děti. Dne 5. února 1923 byl ze železniční služby propuštěn. Žalobě manželky na placení měsíčních 400 Kč výživného procesní soud první stolice vyhověl